

Nr 118.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen med förslag till lag med särskild bestämmelse att tills vidare gälla i fråga om skydd för vissa främmande patent; given Stockholms slott den 13 mars 1917.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag med särskild bestämmelse att tills vidare gälla i fråga om skydd för vissa främmande patent.

Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Berndt Hasselrot.

Förslag

till

Lag

med särskild bestämmelse att tills vidare gälla i fråga om skydd för vissa främmande patent.

Härigenom förordnas som följer:

Med avseende å uppfinning, skyddad i stat, som för här i riket patenterad uppfinning gör motsvarande medgivande, skall, utan hinder av vad under 1) i 25 § av förordningen angående patent är såsom villkor för tillämpningen av den i nämnda lagrum givna bestämmelsen stadgat angående den tid, inom vilken patent i det där avsedda fall bör här sökas, Konungen äga förordna, att, om någon här i riket sökt patent å en uppfinning, varå han tidigare, dock ej före den 31 juli 1913, sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder emot patents meddelande, som i 3 § av nämnda förordning omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som må i förordnandet bestämmas till högst femton månader från det denna lag trätt i kraft, samt sökanden hos patentmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen, enligt därå meddelad uppgift, utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms slott
fredagen den 10 november 1916.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern HAMMARSKJÖLD,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena WALLENBERG,
Statsråden: HASSELROT,
VON SYDOW,
friherre BECK-FRIIS,
STENBERG,
LINNÉR,
MÖRCKE,
VENNERSTEN,
WESTMAN,
BROSTRÖM.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Hasselrot anmälde, efter gemensam beredning med hans excellens herr ministern för utrikes ärendena samt chefen för finansdepartementet, dels patent- och registreringsverkets underdåniga skrivelser den 9 april 1915 och den 22 februari 1916 angående utsträckning av den i konventionen för skydd av den industriella äganderätten omförmälda så kallade prioritetsfristen för patentansökningar, dels ock svenska uppfinnareföreningens underdåniga skrivelse i samma ämne den 19 april 1916.

Härvid anförde föredragande departementschefen:

»Den i Paris den 20 mars 1883 avslutade och av Sverige den 26 juni 1885 tillträdna konventionen för skydd av den industriella ägande-

rätten, sådan samma konvention ändrats genom den jämväl av vårt land ratificerade tilläggsakten den 14 december 1900, innehåller bland annat, i art. 4, att den, som i en av de fördragsslutande staterna i behörig ordning gjort ansökan om erhållande av patent, skall, under förbehåll av tredje mans rätt, för ansökan i de övriga staterna äga företrädesrätt under tolv månader; och skall till följd härav ansökan, som sedermera inom utgången av denna tid göres i annan stat, tillhörande unionen för skydd av den industriella äganderätten, icke anses kraftlös på grund av åtgärder, vidtagna under mellantiden, sålunda enkannerligen icke genom annan ansökan eller genom uppfinningens offentliggörande eller utövning. Den i Washington den 2 juni 1911 reviderade konventionen, som den 27 oktober innevarande år tillträtts jämväl av Sverige, återgiver nämnda bestämmelse, i sak oförändrad. — Jag vill erinra om, att en översättning av den reviderade konventionen var såsom bilaga fogad vid Kungl. Maj:ts proposition nr 96 till senare riksdagen 1914.

Såväl enligt svensk som enligt utländsk lagstiftning gäller såsom huvudvillkor för ett patents giltighet, att den uppfinning, å vilken patent sökes, är *ny*. Därest nu, sedan patent å en uppfinning sökts i ett unionsland, uppfinningen blivit känd genom offentliggörande i tryck, exempelvis genom publicerande i de av vederbörande patentmyndighet utgivna så kallade patentskrifter, kan detta, om uppfinnaren senare vill söka patent i ett annat unionsland, där verka som nyhetshinder. Det kan ock tänkas, att någon, som i förstnämnda unionsland tagit kännedom om den till patent anmälda uppfinningen, antingen företager sig att i ett annat unionsland utöva densamma, vilket ju även kan vara nyhetsskadande, eller ock för egen del anmäler uppfinningen till patent i sistnämnda land, innan uppfinnaren själv medhunnit att där söka skydd. För att uppfinnaren må under någon tid vara tryggad mot rättsförlust på grund av sådana omständigheter som de nu nämnda, har konventionens bestämmelse om den så kallade prioritetsfristen tillkommit.

Redan vid tiden för den gällande svenska patentförordningens utfärdande år 1884 var det avsett, att Sverige skulle ansluta sig till unionen för skydd av den industriella äganderätten, den så kallade patentunionen. I överensstämmelse därmed innehöll förordningen i sin ursprungliga lydelse, i 3 § andra stycket och i 25 §, bestämmelser i förevarande hänseende. Efter lagändringar åren 1897, 1902 och senast den 7 augusti 1914, återfinnas motsvarande bestämmelser nu i 25 § under 1). I anslutning till konventionens regler angående patentprioritetsfrist gäller enligt sistnämnda lagrum, att med avseende å uppfinning, skyddad i stat, som för här i riket patenterad uppfinning gör

motsvarande medgivande, Kungl. Maj:t äger förordna, att, om någon här i riket sökt patent å en uppfinning, varå han tidigare sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar — jämför 9 § patentförordningen — ävensom med hänsyn till sådant hinder emot patents meddelande, som i 3 § av förordningen omförmåles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan i förordnandet bestämmas till högst tolv månader från det skyddet söktes i den främmande staten, samt sökanden hos patentmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Kungl. Maj:t i förordnandet bestämmes. I förbigående må anmärkas, att en i samma lagrum jämväl omförmäld prioritetsfrist om högst tre månader icke för närvarande har någon praktisk betydelse.

Med tillämpning av ifrågavarande bestämmelse i patentförordningen har, i anslutning till konventionsakterna av 1883, 1900 och 1911, Kungl. Maj:t under åren 1885 och 1902 samt nu senast den 27 oktober 1916 utfärdat särskilda kungörelser angående skydd bland annat för patent, som beviljats i främmande stater, tillhörande patentunionen. I den under innevarande år utfärdade kungörelsen har i fråga om uppfinning, skyddad i främmande stat som anslutit sig den reviderade konventionen den 2 juni 1911, förordnats, att stadgandet under 1) i 25 § av förordningen angående patent skall äga tillämpning, därest patent sökes här i riket inom tolv månader, från det skyddet söktes i den främmande staten, samt sökanden hos patentmyndigheten här i riket, innan beslut av nämnda myndighet fattats om ansökningens kungörande i allmänna tidningarna, framställer anspråk på den i samma lagrum angivna företrädesrätt och därvid lämnar uppgift å den främmande stat, där skydd förut blivit sökt, ävensom å tiden, då det skett.

Enligt vår lagstiftning blir alltså den, som i ett främmande unionsland gjort ansökning om skydd för en uppfinning, under en tid av tolv månader från nämnda prioritetsgrundande ansöknings ingivande säkerställd här i riket ej mindre mot mellankommande nyhetshinder, som i 3 § patentförordningen omförmåles, än även mot så kallat kollisionshinder, varom talas i förordningens 9 §.

Prioritetsfristen för patentsökande utgör således enligt konventionen och gällande svenska författningar tolv månader från det skydd söktes i främmande stat. Emellertid har den, jämlikt konventionens bestämmelser, i Bern inrättade internationella byrån för skydd av den industriella äganderätten, i ett den 5 november 1914 dagtecknat cirkulär

till administrationerna för den industriella äganderätten i de unionen tillhörande staterna, vilket cirkulär av patent- och registreringsverket överlämnats med dess underdåniga skrivelse den 9 april 1915, upptagit frågan om en provisorisk förlängning av berörda frist. Bernbyrån har i nämnda cirkulär anfört, att det europeiska kriget hindrat talrika uppfinnare, tillhörande såväl krigförande som neutrala stater, att inom den ifrågavarande prioritetsfristen ingiva sina patentansökningar. Dröjsmål i detta avseende hade föranletts dels därigenom att patentbyråerna, vilka hade att bereda och ingiva utländska patentansökningar, på grund av mobilisering berövats sin personal, dels ock genom den rubbning i postgången, som föranletts av trupptransporter. Följden härav hade blivit allvarliga förluster för de patentsökande. Liknande dröjsmål kunde komma att inträffa även framdeles under kriget, ty postgången, som ännu icke återvunnit sin normala snabbhet, kunde till följd av krigshändelserna bliva hejdad på den ena eller andra platsen, och de tomrum, som kriget förorsakat inom administrationerna, hade fortfarande en ogynnsam inverkan i fråga om ärendenas snabba handläggning. Det vore därför önskligt, att patent, vilka sålunda äventyrades genom mellankommande *force majeure*, bleve skyddade medelst ömsesidiga överenskommelser, varigenom vederbörande uppfinnare under dessa oroliga tider tillförsäkrades en nödig frist för att kunna bereda och ingiva sina ansökningar. En förlängning av prioritetsfristen borde alltså genomföras. Denna förlängning borde i princip antagas av alla unionsländer; men om det icke vore möjligt att uppnå full enighet, låte det sig göra att bilda en tillfällig union mellan en mindre krets av stater, vilka godkände den föreslagna anordningen. Med hänsyn till vad sålunda uttalats, angav byrån vissa riktlinjer för blivande bestämmelser i ämnet.

I ett senare, den 22 december 1914 till nämnda administrationer avlåtet cirkulär, vilket jämväl överlämnats med patent- och registreringsverkets nyssnämnda skrivelse, har bernbyrån angivit de grunder, enligt vilka byrån ansåge en internationell överenskommelse i ämnet böra avfattas. I fråga om längden av den tid, under vilken de ifrågasatta bestämmelserna om prioritetsfristens utsträckning borde gälla, har byrån anfört, att det syntes byrån naturligt, att sagda tidslängd bestämdes med hänsyn till krigets varaktighet; men byrån vore av den uppfattningen, att åtskilliga administrationer skulle tveka att föreslå sina regeringar en till tiden obestämd utsträckning av fristen. En internationell överenskommelse skulle hava större förutsättningar för att vinna anslutning, därest för utsträckningens giltighet bestämdes en maximitid, vilken ju, om det visade sig nödvändigt, senare kunde utsträckas. Byrån har givit sitt förslag i denna del följande lydelse: De prioritetsfrister, som

bestämts genom art. 4 i unionskonventionen och som ännu löpte den 31 juli 1914, så ock de, vilka börjat efter nämnda dag, förlängas intill sex månader efter dagen för det sista fredsslutet mellan unionsstater, som för närvarande äro i krig; dock senast till och med den 30 juni 1916. — Beträffande reciprociteten unionsländerna emellan, har byrån ansett, att varje land, som i viss utsträckning förlänger prioritetsfristen till förmån för utlåningar från unionsländer, bör åtnjuta motsvarande behandling från andra länders sida, utan att dock dessa äro skyldiga att gentemot förstnämnda land tillämpa ett gynnsammare behandlingssätt än som motsvarar det landets inhemska bestämmelser.

En provisorisk lagstiftning i det av bernbyrån sålunda angivna syfte har numera genomförts i flertalet av de till patentunionen hörande länder. Av hithörande författningar — samtliga intagna i unionens officiella tidskrift *La propriété industrielle* — vill jag nu i korthet göra en sammanställning.

I Norge har genom en den 14 juli 1916 utfärdad lag den prioritetsfrist av tolv månader, som i överensstämmelse med pariskonventionens art. 4 tillkommer borgare eller undersåte i unionsstat för ingivande av patentansökning, blivit, för så vitt fristen icke var utlupen den 29 juli 1914, förlängd till och med den 31 december 1916; varjämte konungen tills vidare kan bestämma, att fristen ytterligare förlänges för en eller flera perioder, var och en om högst sex månader. Denna förlängning tillkommer icke borgare eller undersåte i unionsstat, med mindre denna stat å sin sida medgiver norska borgare eller undersåtar en förlängning av den i konventionen omförmälda prioritetsfrist. Konungen avgör i vilka stater detta villkor är uppfyllt.

I Danmark har handelsministern, i enlighet med honom i en provisorisk lag den 10 september 1914 lämnat bemyndigande, genom kungörelse den 11 i samma månad förklarar, att den frist av tolv månader från tidpunkten för inlämnande i främmande stat av ansökan om patent å en uppfinning, inom vilken ansökan om patent å samma uppfinning skulle ingivas i Danmark för att uppnå de i danska patentlagen angivna företrädesrättigheter, bleve, för så vitt fristen icke utlupit före den 1 augusti 1914, förlängd sålunda, att den utlöpte först den 1 december 1914. Genom särskilda kungörelser 1915 och 1916 har fristen ytterligare förlängts, nu senast till den 1 januari 1917. Någon fordran på reciprocitet har icke uppställts.

I Tyskland hava genom författningar den 7 maj 1915 och den 8 april 1916 de enligt art. 4 av pariskonventionen stadgade prioritetsfrister

blivit, så framt de icke utlupit före den 31 juli 1914, förlängda till utgången av sex månader efter krigstillståndets slut. Denna bestämmelse gäller till förmån för främmande staters undersåtar, om och i den man, enligt tillkännagivande i *Reichs-Gesetzblatt*, prioritetsfristerna i dessa stater förlängas till förmån för tyska undersåtar. — I Österrike och i Ungern hava författningar av motsvarande innehåll utfärdats.

I Schweiz utfärdades den 21 december 1914 en författning, enligt vilken i fråga om patentansökning, som gjorts i främmande stat under tiden mellan den 31 juli 1913 och den 31 juli 1914, prioritetsfristen utsträcktes till den 31 juli 1915. Fristen har sedermera ytterligare utsträckts. Reciprocitet kräves ej.

I Nederländerna gäller, enligt lag den 29 juli 1916, att prioritetsfrist, som löpte den 1 augusti 1914 eller som sedermera utgått, kan av patentmyndigheten på grund av en motiverad ansökning utsträckas på högst sex månader för varje gång.

I Frankrike har genom lag den 27 maj 1915 patentprioritetsfristen suspenderats från den 1 augusti 1914 under den tid, fiendligheterna fortfara, intill en tidpunkt, som framdeles skall bestämmas. Ifrågavarande förmån kommer endast dem till godo, som äro medborgare i en till patentunionen hörande stat, vilken medgiver eller kommer att medgiva franska undersåtar motsvarande förmån. — Jämväl Spanien och Portugal hava meddelat liknande bestämmelser, likaså Brasilien, som emellertid ej kräver reciprocitet.

I England utfärdades den 21 augusti 1914 ett provisoriskt reglemente rörande patent, att från den 7 i samma månad gälla under krigstillståndet i Europa och sex månader därefter. Enligt bestämmelse i nämnda reglemente kan vederbörande patentmyndighet när som helst under det sammans giltighetstid förlänga patentprioritetsfristen, då någon i god tro åberopar ouständigheter, beroende av kriget, såsom hinder för en patentansökning ingivande inom föreskriven tid; varje fall skall särskilt för sig undersökas.

I Amerikas förenta stater gäller i ämnet en lag av den 17 augusti 1916. Enligt nämnda lag kan, därest någon, som förut ingivit en patentansökning, blivit av det nuvarande krigstillståndet hindrad att inom rätt tid ingiva en senare ansökning, prioritetsfristen förlängas med nio månader. Lagen avser patentansökningar, som bort ske i Förenta staterna under tiden från den 1. augusti 1914 till den 1 januari 1918. Ifrågavarande bestämmelser gälla till förmån för medborgare i sådana främmande länder, vilka medgiva medborgare i Förenta staterna väsentligen motsvarande fördelar.

Till den reviderade konventionen äro för närvarande anslutna, förutom Sverige, följande främmande stater, nämligen Amerikas förenta stater, Belgien, Brasiliens förenta stater, Danmark med Färöarna, Frankrike med Algeriet och kolonier, Italien, Japan, Mexicos förenta stater, Nederländerna med nederländska Indien, Surinam och Curaçao, Norge, Portugal med Azorerna och Madeira, San Domingo, Schweiz, Spanien, Stora Britannien och Irland med Ceylon, Nya Zeeland, Trinidad och Tobago, Tunis, Tyskland med kolonier samt Österrike-Ungern med Bosnien och Herzegovina. Såsom av den nyss lämnade redogörelsen framgår, hava de flesta av dessa stater numera utfärdat bestämmelser, asyftande patentprioritetsfristens provisoriska utsträckande.

I sin underdåniga skrivelse den 9 april 1915 har patent- och registreringsverket till en början framhållit, att prioriterätten vore en av paris-konventionens viktigaste förmåner. Rörande betydelsen därav behövde endast erinras, att för patentansökningar, som ingåves utan rätt till prioritet, nyhetsgranskningen skulle omfatta tiden intill dagen för ansökningens ingivande och att sålunda, om desförinnan sådana nyhetshinder förefunnos, som omförmäldes i patentförordningens 3 §, eller ansökan av annan om patent å samma uppfinning före inlämningsdagen till patent- och registreringsverket inkommit, ett giltigt patent här i landet icke kunde erhållas. Ämbetsverket har vidare anfört, att den prioritetstid av tolv månader, som i vårt land medgivits, visserligen kunde synas även under nuvarande förhållanden vara rundligt tilltagen för ordnande och ingivande av utländska patentansökningar, men det förhölle sig i allmänhet så, att det för den patentsökande vore önskvärt och av stor vikt att erhålla någon kännedom om granskningsresultatet av ansökningen i hemlandet, innan han bestämde sig för att söka patent i utlandet och underkastade sig därmed förenade ganska avsevärda kostnader. Till följd av kriget fördröjdes behandlingen av patentärendena, emedan sökandena eller deras ombud många gånger ej vore i tillfälle att ägna nödig tid åt ärendenas utredning utan sökte och erhöle förlängda uppskov med besvarandet av givna förelägganden. Framställningar om erhållande av sådana anstånd hade även här ökats högst avsevärt. Under sådana förhållanden äventyrades möjligheten att inom tolv månadersfristen få någon kännedom om granskningsresultatet i hemlandet och medhinna att söka patent i utlandet. Patent- och registreringsverket hade redan emottagit ansökningar, varvid under återopande av de nuvarande exceptionella förhållandena framställningar gjorts om erhållande av prioritet, oaktat ansökningarna inkommit mer än tolv månader efter första ansökningens inlämnande i unionsstat.

Det kunde möjligen förefalla som om en utsträckning av prioritetsfristen mera skulle gagna utländska patentsökande än inhemska. Emellertid skulle för tillämpning av utsträckning av prioritetsfristen fordras liknande medgivande från utländska stater; och för inhemska uppfinnare, som till äventyrs inkallades till krigstjänstgöring, kunde rätt till förlängning av prioritetsfristen få stor betydelse för patents sökande i utlandet. Utsträcktes ej prioritetsfristen, voro därjämte fara värt, att utländska uppfinningar, varå eljest ansökningar om patent skulle inkomma, till skada för svensk industri ej bleve här i riket patenterade. Med hänsyn till frågans enligt ämbetsverkets förmenande stora betydelse, hade ämbetsverket ansett sig böra ifrågasätta, att Kungl. Maj:t måtte utverka medgivande av riksdagen att provisoriskt utsträcka den enligt gällande författningar medgivna prioritetsfristen för patentansökningar.

Patent- och registreringsverkets omförmälda framställning föranledde icke omedelbart någon åtgärd. Emellertid har ämbetsverket i sin senare skrivelse den 22 februari 1916, under framhållande av att dåmera ett flertal av de viktigaste unionsstaterna utfärdat bestämmelser i förevarande hänseende, förnyat sin berörda hemställan. Ämbetsverket har i nämnda skrivelse vidare anfört, att patentombuden alltjämt klagade över att postförbindelserna med utlandet vore oregelbundna. Understundom hade handlingar kommit vederbörande till handa, flera månader försenade, varigenom äventyrades, att prioritetsfristen ginge till ända, innan patentansökningarna ankomme. Censuren, särskilt i Tyskland, hade på senare tiden skärpts beträffande genomsläppande till utlandet av patenthandlingar. — Därest en författning i ämnet komme att utfärdas, vore det ämbetsverkets mening, att utsträckningen borde, i likhet med vad som förordnats i övriga unionsstater som utfärdat bestämmelser i ämnet, gälla den prioritetsfrist, som ännu löpte den 31 juli 1914 eller ock därefter började att löpa; och borde för rätt för främmande stats undersåtar att åtnjuta den förlängda prioritetsfristen fordras motsvarande medgivande i den främmande staten för svenska undersåtar. Prioritetsfristens utgång kunde bestämmas exempelvis till sex månader efter sista fredsslutet eller, om en sådan tidsbestämning ansåges allt för svävande, till viss bestämd dag, allt under förutsättning att fristen ej enligt vanliga regler utlöpte ännu senare.

I sin underdåniga skrivelse den 19 april 1916 har svenska uppfinnareföreningen, med instämmande i patent- och registreringsverkets förevarande hemställan, anhållit, att sådana lagstiftningsåtgärder, som av ämbetsverket föreslagits, måtte snarast möjligt vidtagas, på det att svenska uppfinnare måtte komma i åtnjutande av de förmåner, som i främmande länder i avseende å prioritetsfristens förlängning medgivits utlän-

ningar under villkor av reciprocitet. Föreningen har därvid ytterligare anför, att även om åt den ifrågavarande åtgärden gäves retroaktiv verkan på sätt ämbetsverket hemställt, likväl varje uppskov med densamma vidtagande måste i hög grad förringa dess värde för de svenska uppfinnarna, som icke kunde uppskjuta sökandet av patent i utlandet i oviss förhoppning om att prioritetstiden där kunde komma att för deras vidkommande bliva förlängd på grund av i framtiden lämnat motsvarande medgivande från Sveriges sida. — I detta sammanhang tillåter jag mig ommäna, att innehavare av olika patentbyråer här i staden, vid upprepade muntliga hänvändelser till justitiedepartementet i förevarande ämne, framhållit önskvärdheten av att bestämmelser i angivna syfte komma till stånd.

Jämväl på diplomatisk väg har, under hänvisning till bernbyråns omförmälda framställning och till reciprocitetsbestämmelserna i den utländska provisoriska lagstiftningen i ämnet, hemställts, att även Sverige måtte medgiva förlängning av ifrågavarande prioritetsfrist till någon tidpunkt efter krigets slut.

Såsom av min nyss lämnade redogörelse framgår, har behovet av en efter de nuvarande exceptionella förhållandena avpassad förändrad anordning på förevarande område gjort sig gällande i våra grannländer och i de flesta övriga till patentunionen hörande länder — krigförande eller neutrala —, som i förevarande hänseende intaga en ställning, jämförlig med vårt lands. Vid sådant förhållande och da det inhemska uppfinnarintressets närmaste representanter, med hänsyn till de fördelar som för dem stå att vinna genom en på detta område genomförd reciprocitet, pakallat motsvarande bestämmelsers upptagande i vår lagstiftning, anser jag mig nu böra tillstyrka vad patent- och registreringsverket i sådant avseende föreslagit.

I överensstämmelse med flertalet av förutnämnda utländska författningar torde, på sätt ämbetsverket jämväl hemställt, den blivande provisoriska lagstiftningen böra avse ett allmänt utsträckande av den gällande patentprioritetsfristen, under förutsättning av ömsesidighet. Tydligen bör, i anslutning till den gällande patentlagstiftningens system, en blivande lag i ämnet innefatta allenast ett bemyndigande för Kungl. Maj:t att, inom den genom lagens bestämmelser givna ramen, meddela förordnande om fristens förlängning. Kungl. Maj:t tillkommer det da att vid utfärdande av sådant förordnande pröva, huruvida med avseende på de särskilda främmande ländernas lagstiftning förutsättningarna för reciprocitet äro för handen.

Tidpunkten för den föreslagna förlängda prioritetsfristens utlöpande har patent- och registreringsverket i likhet med bernbyrån ansett kunna

bestämmas exempelvis till sex månader efter sista fredsslutet eller, om en sådan tidsbestämning ansåges alltför svävande, till viss bestämd dag. Då emellertid tiden för krigets slut icke kan förutses, har jag ansett, att den i enlighet med den nya lagen bestämda fristen bör kunna utgå senast femton månader efter lagens ikraftträdande. Skulle det framdeles finnas lämpligt att än ytterligare utsträcka fristen, lärer frågan om fortsatt provisorisk lagstiftning i ämnet få ankomma på statsmakternas förnyade prövning. — Såsom patent- och registreringsverket framhållit, bör en enligt den föreslagna lagen bestämd prioritetsfrist gälla endast under förutsättning, att fristen ej enligt vanliga regler, således enligt 25 § 1) i patentförordningen samt 1 § i kungörelsen den 27 oktober 1916, utlöper ännu senare. Tydligen bör en prioritetgrundande ansökning, som göres senare än tolv månader före den föreslagna femtonmånadersfristens utgång, vara verksäm under fulla tolv månader från det anökningen skedde. Denna grundsats har emellertid ej ansetts behöva utsägas i lagförslaget.

I sin skrivelse av den 22 februari 1916 har patent- och registreringsverket hemställt, att den föreslagna utsträckningen av prioritetsfristen måtte, i likhet med vad som förordnats i övriga unionsstater som utfärdat bestämmelser i ämnet, gälla den frist, som ännu löpte den 31 juli 1914 eller ock därefter började att löpa. Även denna ämbetsverkets hemställan har jag, om också ej utan tvekan, ansett mig böra biträda. Därvid har jag visserligen icke förbisett de principiella betänkligheter, som kunna göras gällande mot en sådan anordning. Givetvis skulle det stå mest i överensstämmelse med allmänna rättsgrundsatser, om förmånen av prioritetsfristens förlängning komme endast sådana uppfinningar till del, i fråga om vilka denna frist ännu icke gått till ända vid den föreslagna lagens ikraftträdande. Men, såsom av patent- och registreringsverket samt från andra håll påpekats, skulle med en sådan anordning lagens effektivitet icke bliva synnerligen stor. Och det gäller ju här en undantagslagstiftning, avsedd att genomföras till lindrande, så vitt möjligt, av de olägenheter, som i förevarande avseende uppstått på grund av krigstillståndet i Europa. I samtliga de främmande stater, som, på sätt förut nämnts, utfärdat provisoriska författningar i ämnet, har ock förlängningen avsett även de prioritetsfrister, vilka vid krigsutbrottet ännu löpte men därefter tilländagått före de särskilda författningarnas tillkomst. Tydligen är det högst önskvärt, att på ifrågavarande för den internationella samfärdseln synnerligen betydelsefulla rättsområde överensstämmelse, även i fråga om dessa tillfälliga åtgärder, så vitt möjligt åvägabringas mellan vår och andra till patentunionen hörande länders lagstiftning. Den ifrågasatta förlängningen

bör alltså även efter min mening avse den prioritetsfrist, som ännu löpte vid tidpunkten för krigsutbrottet och som således grundade sig på primäransökning, gjord utom riket under de före sagda tidpunkt senast förflutna tolv månaderna. I överensstämmelse härmed torde lämpligen böra gälla, att den förlängda fristen skall tillämpas i de fall, då ansökning ingivits utomlands den 31 juli 1913 eller senare. Då ansökning tidigare än sistnämnda dag gjorts utom riket, skulle således prioritetsrätt i vårt land vara utesluten även enligt den nya lagstiftningen.

Enligt de av mig nu angivna grunder har jag, i nära anslutning till bestämmelserna under 1) i 25 § av gällande patentförordning, låtit inom justitiedepartementet utarbета förslag till *lag med särskild bestämmelse att tills vidare gälla i fråga om skydd för vissa främmande patent.*»

Föredraganden uppläste härefter nämnda lagförslag, av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar, samt hemställde, att lagrådets utlatande över förslaget måtte, för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål, genom utdrag av protokollet inhämtas.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:

Israel Myrberg.

*Bilaga.***Förslag**

till

L a g

med särskild bestämmelse att tills vidare gälla i fråga om skydd för vissa främmande patent.

Härigenom förordnas som följer:

Med avseende å uppfinning, skyddad i stat, som för här i riket patenterad uppfinning gör motsvarande medgivande, skall, utan hinder av vad under 1) i 25 § av förordningen angående patent är såsom villkor för tillämpningen av den i nämnda lagrum givna bestämmelsen stadgat angående den tid, inom vilken patent i det där avsedda fall bör här sökas, Konungen äga förordna, att, om någon här i riket sökt patent å en uppfinning, varå han tidigare, dock ej före den 31 juli 1913, sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder emot patents meddelande, som i 3 § av nämnda förordning omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som må i förordnandet bestämmas till högst femton månader från det denna lag trätt i kraft, samt sökanden hos patentmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen, enligt därå meddelad uppgift, utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd måndagen
den 12 mars 1917.*

Närvarande:

Justitieråden GULLSTRAND,
VON SETH,
WEDBERG,
Regeringsrådet PLANTING-GYLLENBÅGA.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 10 november 1916, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättat *förslag till lag med särskild bestämmelse att tills vidare gälla i fråga om skydd för vissa främmande patent.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av byråchefen för lagärenden Hjalmar Himmelstrand.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:

Erik Ölander.

*Utdrag ur protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
tisdagen den 13 mars 1917.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern HAMMARSKJÖLD,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena WALLENBERG,
Statsråden: HASSELROT,
VON SYDOW,
friherre BECK-FRIIS,
STENBERG,
LINNÉR,
MÖRCKE,
VENNERSTEN,
WESTMAN,
BROSTRÖM.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Hasselrot anmälde, efter gemensam beredning med hans excellens herr ministern för utrikes ärendena samt chefen för finansdepartementet, lagrådets den 12 innevarande mars avgivna utlåtande över det den 10 november 1916 till lagrådet remitterade förslaget till lag med särskild bestämmelse att tills vidare gälla i fråga om skydd för vissa främmande patent; och hemställde föredraganden, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

I denna hemställan instämde statsrådets övriga ledamöter;

och tacktes Hans Maj:t Konungen med bifall till samma hemställan förordna, att till riksdagen skulle avlatas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Israel Myrberg.